

РУСЬКИМ В'ЯЗНЯМ ІЗ р. 1882

Згадайте, братія моя,
що зиркаете там з-за ґрати
і знаєте, як Прокш кричить
і лазить Пшібіль тамуватий,

і глядите на весь той ад,
на дім той горя і печали,—
що й ми недавно в домі тім
і мучилися, і скучали.

Як гордо ви тоді на нас
каміння кидали й грязюку,
опльовували навіть мислі наші
і на сміх підіймали нашу муку.

Минулось. Ми простили вам
тодішню недостачу такту
і не гадаємо платити
подібним фактом того факту.

Пощо платити? Життя платити!
Сама неправда — гірша кари.
Нетакт ваш — шкоду в а м приніс,
а днесь дармі за нього свари.

Одного просимо лиш вас
в ім'я тюрми отсеї й муки:
любіть свій край! Любіть свій люд,
що днесь цілує вас у руки,

що мучеників бачить в вас!
В нім бачте ціль своєї праці!
А впрочім, як вам схочеться,
навчати вас не маєм рації.

І чи захочете признать
минулі блуди, чи забагнуть
вас ноги знов нести туди,
куди носили й ті сліди
на небо без кінця топтать.
Се теж як ваші коні тягнуть.

І до поправи, до покути
вас звать ми теж не компетентні.
Лиш скромне питання одно:
«Чи не могли б ви, як давно
колись були, й тепер ще бути
хоч трохи щирі й консеквентні?»